

Arrest

**nr. 141 546 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 april 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 april 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 april 2014.

1.3. Op 21 november 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 november 2014 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitisch moslim te zijn, van Palestijnse origine, geboren te Tyr, in het Zuiden van Libanon. U bent UNRWA geregistreerd. Uw moeder heeft de Libanese nationaliteit en bekeerde zich van het Christendom tot de Islam. Uw vader is van Palestijnse origine en een soennitisch moslim. Toen u ongeveer vijf jaar oud was, zou u verhuisd zijn naar Saida. In uw eerste leerjaar verhuisde u naar Al-Ghazieh. U zou er na uw studies aan het werk zijn gegaan als mecanicien van dieselwagens. Eind 2009 zou u met uw vriend en zakenpartner M.(...) S.(...) een computerwinkel zijn begonnen in Al-Ghazieh. In mei of juni 2010 werd de vader van uw zakenpartner M.(...) S.(...) door Hezbollah en de beweging van Amal gevangen genomen op beschuldiging van spionage voor Israël. In juli 2010 zou uw zaak zijn beschoten door Hezbollah en de beweging van Amal. Zowel u als M.(...) S.(...) zouden op dat moment niet aanwezig zijn geweest. Een vriend van u zou u hebben opgebeld en gezegd hebben dat zij u zochten omdat ook u beschuldigd werd van spionage voor Israël. U zou naar uw zaak zijn gereden en van ver hebben gezien dat alles werd vernield en in brand gestoken. U zou terug naar huis zijn gekeerd, uw spullen hebben gepakt en naar uw tante in Abra zijn gegaan. Omdat uw oom geen problemen met Hezbollah wilde, zou u vervolgens naar het vluchtelingenkamp 'Ain Al Hilwah' (Saida) zijn gegaan. Op 20 maart 2011 besloot u Libanon te verlaten. U zou met uw reispass de grens met Syrië zijn overgestoken. Daarna zou u op illegale wijze de grens met Turkije zijn overgestoken en zou u vanuit Turkije verder zijn gereisd met een vrachtwagen naar België, waar u in april 2011 bent aangekomen. Op 4 april 2011, vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw Palestijnse identiteitskaart, een vervallen Palestijnse identiteitskaart en een kopie van een UNRWA-registratie.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaart als zakenpartner van M.(...) S.(...), wiens vader door Hezbollah zou beschuldigd zijn van spionage voor Israël eveneens te zijn beschuldigd van verraad. U maakt het echter onvoldoende aannemelijk dat u louter omwille van het gegeven dat u, omdat u de zakenpartner zou zijn van de zoon van M.(...) S.(...), eveneens zou worden beschuldigd van spionage ten voordele van Israël (CGVS, pg.6).

U geeft aan dat het feit dat u stopte met uw werk en een eigen computerzaak oprichtte, samen met uw zakenpartner M.(...) S.(...), wiens vader later zou worden beschuldigd van spionage (CGVS, pg. 6). Jullie zakelijke band zou al voldoende zijn geweest om u eveneens als een spion te aanzien. Dient echter te worden opgemerkt dat u vooreerst geen enkel begin van tastbaar bewijs kunt voorleggen van de computerwinkel die u in 2009 samen met M.(...) S.(...) zou hebben opgericht (CGVS, pg. 8). Jullie samenwerking zou enkel gebaseerd zijn op een mondelinge overeenkomst daar u als Palestijn geen 'bezit' kon hebben en u M.(...) volledig vertrouwd (CGVS, pg. 9). Zelfs al zou uw eerste argument ten dele kunnen worden gevolgd, dient nog steeds te worden opgemerkt dat het in casu ging om een computerwinkel en er toch enig bewijs hiervan zou moeten kunnen worden voorgelegd (o.a. aankoopbewijzen, financiële plannen, winstbepijfering, verkoopbewijzen, facturen huurcontracten, etc.).

De vaststelling dat u dit niet kunt, dit terwijl u toch een mooie som geld zou hebben geïnvesteerd in deze zaak, is veelzeggend.

U stelt bovendien dat de hele familie van M.(...) S.(...) werd aanzien als verraders en spionnen (CGVS, pg. 9). Dient echter te worden vastgesteld dat M.(...) S.(...) nog twee broers had, die beiden aan de universiteit in Beirut studeerden (CGVS, pg. 10). U vermoedt dat zij zich nog steeds in Libanon bevinden (CGVS, pg.10). U zou echter geen navraag over hebben gedaan hoe het met hen is gesteld en of zij eveneens problemen hebben gekend omwille van hun vader. U zou wel het lot van M.(...) S.(...) hebben opgevolgd, maar niet dat van zijn broers, omdat deze niet belangrijk voor u zouden zijn (CGVS, pg. 10). Nochtans had u deze informatie met redelijk gemak kunnen verkrijgen en zou deze ook indicatief kunnen zijn voor uw eigen situatie in Libanon. M.(...) zou sinds lang een vriend en buur van u zijn geweest (CGVS, pg. 6). Uw familie zou tot 2013 in het huis waar u voordien woonde zijn blijven wonen waardoor de banden met uw vroegere bureen aanwezig bleven (CGVS, pg.3). Bovendien haalde u al uw informatie van mensen in Al-Ghazieh (CGVS, pg. 8,9). Aldus kan het niet zo moeilijk zijn geweest om meer informatie te achterhalen over het lot van de broers van M.(...) én uw twee vroegere buurjongens. Bovendien zou u van een vriend wel te weten zijn gekomen dat M.(...) naar Italië was gevlucht (CGVS, pg. 10). Logischerwijze kon u via hem dan toch minstens peilen naar de situatie van zijn broers, die eveneens zouden zijn beticht van spionage. U deed dit niet, volgens u omdat u niet weet welk voordeel u dit had kunnen opleveren (CGVS, pg.10). Er dient echter geen betoog dat het weinig logisch is dat u als zakenpartner van M.(...), op zijn beurt de zoon van een zogenaamde spion, zou worden geïnterviewd terwijl de directe familie van M.(...) zelf (die volgens u allen werden beschuldigd van verraad) hun leventje in Libanon rustig konden verder zetten. Dit houdt totaal geen steek. Dat u binnen deze (familiale) context dan ook geen navraag heb gedaan naar het lot van M.(...)s broers, teneinde uw eigen risico op vervolging beter in te schatten, is zeer opmerkelijk te noemen.

Daarnaast geeft u aan dat u over veel contacten beschikt binnen Hezbollah. Zo zou u veel vrienden hebben binnen Hezbollah en zou de oom van uw nichtje aan vaderszijde – A.(...) H.(...) H.(...) S.(...) - één van de verantwoordelijken binnen Hezbollah zijn (CGVS, pg.5). Opnieuw is het opmerkelijk dat u, die blijkbaar op een goed blaadje stond binnen Hezbollah, opeens zou worden beschuldigd van spionage omdat de vader van uw zakenpartner als een spion werd aanzien. Dat uw ongetwijfeld zeer invloedrijke connecties deze beschuldiging niet konden counteren is dan ook weinig aannemelijk.

Bovendien blijven uw verklaringen vaag, weinig gedetailleerd en weinig doorleefd. Zo stelt u dat de vader van M.(...) ongeveer in mei of juni werd gearresteerd en jullie computerzaak ongeveer in juli werd aangevallen (CGVS, pg. 7). Veel precieser kan u omtrent de tijdsituering niet zijn. zelfs al zouden deze feiten van ruim drie jaar geleden dateren, dan nog kan van u worden verwacht dat u met meer precisie zou kunnen duiden wanneer de feiten die ten grondslag liggen aan uw vlucht zich voordeden. Verder kent u de exacte naam van de vader van M.(...) niet (CGVS, pg. 7), hetgeen eveneens vraagtekens doet oproepen daar al uw problemen aan hem te wijten zouden zijn. Ook over de bemiddeling door A.(...) H.(...) H.(...) S.(...) kunt u niet veel meer zeggen dan dat hij probeerde om de andere Hezbollah leiders te overtuigen, maar dit niet lukte (CGVS, pg. 9) en de exacte reden van de beschuldiging van de vader van M.(...) hoorde u van uw vriend, die het hoorde van 'mensen' (CGVS, pg. 9). Minstens zou u deze connectie, rechtstreeks of onrechtstreeks, hebben kunnen aanspreken om na te gaan wat er precies aan de hand was, waarom u zo gemakkelijk met het verraad van de vader van een zakenpartner werd geassocieerd, wat zijn bemiddeling precies inhield en waarom deze mislukte. Dat u dit niet deed, komt de geloofwaardigheid van uw relaas, minstens de ernst van uw vrees, evenmin ten goede.

Bovendien stelt u in eerste instantie dat u goed twee maanden in het vluchtelingenkamp Ain Al- Hilwah heeft verbleven (CGVS, pg.5). Een eenvoudige rekensom maakt echter dat u volgens uw verklaringen niet twee maanden in Ain Al-Hilwah zou hebben verbleven, maar een zevental maanden. U verklaarde immers eind augustus 2010 naar Ain Al-Hilwah te zijn gevlucht en pas op 20 maart 2011 vanuit dit kamp Libanon te hebben verlaten (CGVS, pg.5). U hiermee geconfronteerd stelt u dat u ongeveer drie maanden in Ain Al-Hilwah verbleef (CGVS, pg.5). U opnieuw uitgelegd dat dit niet kan kloppen, stelt u dat het drie jaar geleden is en u niet meer weet hoelang u er precies heeft verbleven (CGVS, pg.5). Opnieuw dient geen betoog dat er van u wel kan worden verwacht het onderscheid te kunnen maken tussen een periode van ruim twee maanden of een periode van maar liefst zeven maanden. Dit alles doet opnieuw vragen oproepen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Daarenboven kunt u evenmin uw reispas voorleggen waarmee u op 20 maart 2011 (met de hulp van uw vader) de grens met Syrië op legale wijze zou hebben overgestoken (CGVS, pg.4). U stelt dat dit document zich nog bij uw familie in Libanon bevindt (CGVS, pg.7). Nochtans zou uw vader uw identiteitskaart vanuit Libanon hebben opgestuurd naar België (CGVS, pg.4), de vraag dringt zich dan ook op waarom uw reispas niet werd meegestuurd. U stelt dat u dacht dat uw identiteitskaart voldoende was (CGVS, pg. 7). Er werd u gevraagd om zo snel mogelijk toch al een kopie van uw volledig paspoort over te maken aan het CGVS en daarna het originele over te maken (CGVS, pg. 11). U stemde

daarmee in (CGVS, pg.7). Opvallend genoeg stuurt u het CGVS twee dagen na het gehoor een mail waarin u te kennen geeft dat uw familie het paspoort is kwijt geraakt (zie administratief dossier). Opnieuw doet dit gegeven vermoeden dat u om één of andere reden dit document niet aan het CGVS wenst voor te leggen en bewust achterhoudt.

Rekening houdend met wat hierboven werd uiteengezet zijn er dan ook ernstige vraagtekens gerezen bij het door u uiteengezette vluchtrelaas.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR ('Department of Palestinian Refugee Affairs') geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah, waar u korte tijd zou hebben verbleven, erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Meer nog, aangezien uw moeder Libanese, zouden jullie met jullie gezin nooit in een vluchtelingenkamp hebben gewoond (CGVS, pg.2). U zou slechts omwille van uw beweerde problemen - die 'an sich' weinig geloofwaardig werden bevonden - naar het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilwah zijn gevlucht (CGVS, pg.2). Daar weinig of geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtaanleiding, kan bijgevolg ook worden gesteld dat u zich niet persé in het vluchtelingenkamp diende te vestigen.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovengaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen daar deze enkel betrekking hebben op uw identiteit en origine, welke niet ter discussie staan.

Tot slot, naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid van in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het uitbreken van het Syrisch conflict in oktober 2012 20 terreuraanslagen gepleegd zijn in Libanon. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen soennitische militieën uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvindt in dichtbevolkte woonwijken vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, de artikelen 48/3 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en de beginselen van behoorlijk bestuur, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker verwijst in een eerste onderdeel naar artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” te restrictief interpreteert. De bewoordingen “om welke redenen ook” zijn in se exhaustief, waardoor volgens verzoeker een exhaustieve interpretatie zich opdringt. Verzoeker wijst erop dat hij bijna vier jaar geleden gevlucht is uit Libanon en dat het onomstootbaar vaststaat dat de bescherming of bijstand die hij voorheen genoot van de UNRWA is opgehouden te bestaan. Omwille van zijn afwezigheid heeft hij immers niet meer de bescherming of bijstand genoten. Verzoeker betoogt dat het conform artikel 1D onbelangrijk is wat de redenen zijn voor het ophouden van deze bescherming. Eens vastgesteld wordt dat de bescherming of bijstand is opgehouden en zolang de positie van deze personen niet definitief is geregeld vallen deze personen van rechtswege onder het vluchtelingenverdrag, aldus verzoeker.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

Waar hem wordt verweten dat hij geen enkel begin van tastbaar bewijs kan voorleggen van de computerwinkel die hij in 2009 samen met zijn vriend M.S. heeft opgericht, merkt verzoeker op dat het voorleggen van documenten teneinde een asielrelaas te staven geen vereiste is in een asielprocedure en dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling het vertrekpunt zijn. Verzoeker vervolgt dat documenten slechts als bewijs gelden als ze de verklaringen van een kandidaat-vluchteling ondersteunen. Verzoeker acht het aldus enigszins opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* het gebrek aan documenten als eerste argument aanhaalt om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in twijfel te trekken daar geen enkel argument wordt aangehaald dat zijn verklaringen omtrent zijn computerwinkel inhoudelijk in twijfel trekt. Verzoeker benadrukt nog dat hij tijdens zijn vlucht geen documenten heeft meegenomen en dat alle documenten die hij tijdens het gehoor heeft voorgelegd hem door zijn vader werden opgestuurd eens hij in België was aangekomen. Bovendien kon verzoeker naar eigen zeggen uit de vragen die werden gesteld tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal niet afleiden dat het voorleggen van documenten met betrekking tot zijn computerwinkel dermate belangrijk was dat uit het ontbreken van dergelijke documenten een weigeringsargument zou vloeien. Had het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor aangehaald dat verwacht werd dat hij ook documenten betreffende zijn zaak voorlegt, dan had hij dit onverwijld gedaan, aldus verzoeker, die erop wijst dat hij geconfronteerd met dit weigeringsargument in de bestreden beslissing zijn ouders in Libanon heeft gecontacteerd, die hem het huurcontract van de winkel, waarop zowel zijn naam als deze van M. S. staat, en enkele verkoopfacturen hebben opgestuurd.

Voorts stelt verzoeker dat uit zijn verklaringen niet kan worden afgeleid dat de directe familieleden van M.S. hun leventje in Libanon rustig verder konden zetten. Verzoeker voert aan dat hij geen relatie heeft met de broers van M.S., reden waarom hij na zijn vlucht uit Libanon enkel geïnformeerd heeft naar het welzijn van zijn vriend M.S.. Dat hij zou gesteld hebben dat de broers van M.S. zonder problemen verder kunnen leven in Libanon is volgens verzoeker geenszins correct. Hij verduidelijkt dat hij heeft aangegeven dat de broers van M.S. studenten *waren* die *studeerden* aan de universiteit van Beiroet. Hij heeft enkel gezegd dat hij *denkt* dat ze nog in Libanon zijn maar dat *hij dat niet weet* en dat *hij niet weet* of zij ook lastig gevallen waren. Verzoeker stelt dat hij na de bestreden beslissing informatie heeft ingewonnen over het welzijn van de twee broers van M.S.. Eén broer werd vermoord doch het is niet mogelijk om hiervan materiële bewijsstukken te bezorgen. De andere broer is ook Libanon ontvlucht en zou samen met M.S. in Turkije verblijven. Ook hiervan kon verzoeker echter geen materiële bewijsstukken bekomen. De vader van M.S. werd destijds meegenomen door Hezbollah en tot op heden is er geen nieuws van hem, aldus nog verzoeker.

Vervolgens citeert verzoeker uit het gehoorverslag en stelt hij dat uit deze verklaringen enerzijds niet kan worden afgeleid dat hij op een goed blaadje stond binnen de Hezbollah. Verzoeker benadrukt dat zijn goede relatie met M.S. en het feit dat hij met hem een winkel is begonnen, hem verdacht maakten voor Hezbollah. Dat hij dan opeens werd beschuldigd van spionage is volgens verzoeker dan ook niet correct. Hezbollah zag immers een link tussen zijn vermeende verdachte gedrag en de spionage door de vader van zijn zakenpartner. Anderzijds meent verzoeker dat uit deze verklaringen kan worden afgeleid dat hij wel degelijk heeft geprobeerd om via zijn connecties de beschuldiging te counteren doch dat de betreffende hooggeplaatste persoon hem heeft aangeraden om uit Libanon te vertrekken. Gelet op het feit dat hem deze raad werd gegeven, concludeerde verzoeker naar eigen zeggen dat geen van

zijn connecties binnen Hezbollah voor hem in de bres zou springen door grote inspanningen te doen om de beschuldiging te counteren.

Voorts tracht verzoeker te verklaren waarom hij de arrestatie van de vader van M.S. en de aanval op hun computerwinkel niet precies in de tijd kan situeren, waarom hij de naam van de vader van M.S. niet kent, waarom hij niet veel kan vertellen over de bemiddelingspoging, waarom hij geen uitgebreide informatie heeft omtrent de beschuldiging aan het adres van de vader van M.S., waarom hij geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn verblijf in het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilwah en waarom hij zijn paspoort niet kan voorleggen.

In een derde onderdeel betwist verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat UNRWA heden nog steeds in staat is haar opdracht op adequate wijze uit te voeren. Zo vindt verzoeker dat de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie niet als afdoende actueel kan worden beschouwd. De oorlog in Syrië bleef immers ook in 2014 aanhouden en werd zelfs gruwelijker, waardoor nog meer Syriërs hun land van herkomst zijn ontvlucht en de toestroom van Syrische vluchtelingen in Libanon bleef toenemen, hetgeen een enorme impact heeft op de algemene leefomstandigheden in Libanon. Verzoeker verwijst in dit verband naar twee informatiebronnen (stuk 6 en stuk 7 toegevoegd aan het verzoekschrift) waaruit blijkt dat UNRWA nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon maar dat deze bijstand gedeeld dient te worden tussen veel meer mensen en dus drastisch verminderd is waardoor de algemene leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen en in Libanon drastisch verslechterd zijn. Verzoeker meent dan ook dat niet kan geconcludeerd worden dat UNRWA tot op heden nog steeds in staat is om haar opdracht op adequate wijze uit te voeren. Verzoeker werpt verder op dat het document "Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen" dd. 29 januari 2014, gelet op het toenemend aantal Syrische vluchtelingen die de leefomstandigheden in Libanon en in de Palestijnse kampen negatief beïnvloeden (zie stuk 6 en 7 toegevoegd aan het verzoekschrift), niet als afdoende actueel kan worden beschouwd. Verzoeker betwist onder verwijzing naar stuk 8 toegevoegd aan het verzoekschrift, zijnde het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van 28 oktober 2014 waarin duidelijk wordt gesteld dat Libanon lijdt onder de ontwikkelingen in het Midden-Oosten en dat de algemene veiligheidssituatie in Libanon slecht is én snel kan verslechteren, tevens de actualiteit van de COI Focus over de algemene veiligheidssituatie in Libanon die dateert van 25 april 2014. Gelet op de informatie vervat in dit reisadvies, acht verzoeker het dan ook heel waarschijnlijk dat hij in geval van terugkeer naar Libanon in een mensonwaardige situatie zal terechtkomen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, benadrukt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en voert hij aan dat het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn situatie in Libanon behoorlijk was zodat hem de subsidiare bescherming niet kan worden toegekend geen rekening houdt met de ernstig gewijzigde omstandigheden in zowel Libanon in het algemeen als in de Palestijnse vluchtelingenkampen gedurende de vier jaren waarin hij reeds in België verbleef. De ernstige gewijzigde omstandigheden tonen immers aan dat het weinig waarschijnlijk is dat hij van dezelfde socio-economische standaard zal kunnen genieten, aldus verzoeker, die er te dezen op wijst dat hij in Libanon behoort tot een sociale groep waarvoor talrijke organisaties aan de alarmbel trekken aangezien deze groep om redenen buiten hun wil steeds meer in meer precare levensomstandigheden terechtkomen. Voorts betwist verzoeker nogmaals de actualiteit van de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie betreffende de algemene veiligheidssituatie in Libanon en wijst hij erop dat recentere informatiebronnen (zoals de stukken 6 en 8 toegevoegd aan het verzoekschrift) aantonen dat de veiligheidssituatie erg precair is, dat aanslagen en gevechten om de hoek luren en dat er burgerslachtoffers vallen.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een huurcontract van de computerwinkel, enkele verkoopfacturen van computermateriaal, de enveloppe waarmee deze stukken werden opgestuurd, het document "*Libanon gegijzeld door onrust in het Midden-Oosten*" van Caritas International van 16 december 2014, het document "*Stateless Palestinian Refugees in Lebanon*", *Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Proces, Report from Danish Immigration Service's fact finding mission to Beirut, Lebanon*" van oktober 2014 en het

reisadvies Libanon van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking van 28 oktober 2014.

Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoeker bij aangetekend schrijven van 30 december 2014 een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een vertaling in het Nederlands van het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde huurcontract.

2.3.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus "*Libanon: De actuele veiligheidssituatie*" van 7 november 2014.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werden op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingen crisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zouden terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.6. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeker vlucht motieven, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren, zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.8. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.9. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.10. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.11. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op recente rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.12. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.13. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van

redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

2.13.1. Zo geeft verzoeker aan dat hij stopte met zijn werk en een eigen computerzaak oprichtte, samen met zijn zakenpartner M.S., wiens vader later zou worden beschuldigd van spionage. Hun zakelijke band zou al voldoende zijn geweest om hem eveneens als een spion te aanzien. In de bestreden beslissing wordt in dit verband vooreerst correct opgemerkt dat verzoeker geen enkel begin van tastbaar bewijs kon voorleggen van de computerwinkel die hij in 2009 samen met M.S. zou hebben opgestart.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het voorleggen van documenten teneinde een asielaanvraag te staven geen vereiste is in een asielprocedure en dat de verklaringen van een kandidaat-vluchteling het vertrekpunt zijn. Een asielaanvraag dient inderdaad niet noodzakelijk documenten neer te leggen ter staving van zijn asielaanvraag, maar bij gebrek aan bewijzen mag wel verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit hetgeen volgt.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meermaals uitdrukkelijk werd gevraagd of hij enig bewijs van deze computerwinkel had én werd hij er bovendien op gewezen dat hij op zijn minst bepaalde documenten zou moeten hebben die zijn partnerschap in de computerwinkel kunnen bewijzen. Zo werden er onder meer volgende vragen gesteld: *“Heeft u enig bewijs dat u die zaak had?”*, *“Maar had u dan geen enkel document dat het op naam van M.(...) S.(...) stond of dat u er mee te maken had?”*, *“U zou toch op zijn minst bepaalde documenten moeten hebben die uw partnerschap in de computerwinkel kunnen bewijzen.”*, *“Maar jullie startten samen een zaak, dan moet er contractueel toch iets op papier staan, hoeveel er werd geïnvesteerd, hoeveel winst eruit werd gehaald?”*, *“Dus u heeft niets dat u mij kunt voorleggen vandaag dat u een aandeel had in de zaak, dat u er werkte?”* (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9). Verzoekers stelling in het verzoekschrift dat hij uit de vragen die werden gesteld tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal niet kon afleiden dat het voorleggen van documenten met betrekking tot zijn computerwinkel belangrijk was, kan dan bezwaarlijk ernstig worden volgehouden.

Verzoeker legt thans wel dergelijke documenten neer. Zo legt hij (een fotokopie van) het huurcontract neer van de winkel, waarop zowel zijn naam als deze van M.S. staat. Het moet evenwel uiterst bevreemdend worden geacht dat verzoeker thans een huurcontract waarin zijn naam vermeld is kan neerleggen, terwijl hij tijdens het gehoor zeer uitdrukkelijk aangaf dat alles op de naam van zijn partner M. S. stond, dat er niets officieel op papier staat en dat hij niets kon neerleggen dat kon aantonen dat hij partner was in de zaak: *“Een Palestijn in Libanon heeft geen recht om te eigenen. Daarom heb ik samen met M.(...) S.(...) de winkel gestart met ons geld, maar het staat allemaal op zijn naam, ik heb er geen recht op. (...)”* *“U zou toch op zijn minst bepaalde documenten moeten hebben die uw partnerschap in de computerwinkel kunnen bewijzen. Ik heb eigenlijk niets dat in de winkel wordt geschreven, nog van de computer, nog van iets anders. Ik heb geld gestoken in mijn zaak en alles wat werd gekocht, stond op de naam van M.(...). Ik vertrouwde hem omdat hij een vriend is van lang geleden. (...) Maar jullie startten samen een zaak, dan moet er contractueel toch iets op papier staan, hoeveel er werd geïnvesteerd, hoeveel winst eruit werd gehaald? Er is een overeenkomst tussen mij en hem, het is een mondelinge overeenkomst, maar er staat niets officieel op papier. Dus u heeft niets dat u mij kunt voorleggen vandaag dat u een aandeel had in de zaak, dat u er werkte. Ik kan enkel zeggen dat iedereen in Al Gazieh wist dat ik en M.(...) partners waren.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9). Het bij het verzoekschrift gevoegde huurcontract strookt dan ook niet met de eerder door verzoeker afgelegde verklaringen. Het document is dan ook niet van die aard om de geloofwaardigheid van verzoeker te herstellen, maar ondermijnt integendeel verder verzoekers geloofwaardigheid.

Wat betreft de (fotokopies van de) verkoopfacturen dient te worden vastgesteld dat deze niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat niet de gehele inhoud van de facturen kan worden nagegaan. Verzoeker geeft trouwens zelf niet aan dat zijn naam op deze verkoopfacturen zou staan. Deze facturen kunnen dan ook niet aantonen dat verzoeker partner was in een computerwinkel.

2.13.2. Verzoeker stelt voorts dat de hele familie van M.S. werd aanzien als verraders en spionnen. Informatie over de broers van M.S., die blijkens verzoekers verklaringen beiden aan de universiteit in Beirut studeerden, is dan ook onontbeerlijk teneinde verzoekers risico op vervolging correct te kunnen inschatten. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij tijdens het gehoor onwetend was omtrent hun lot en dat hij evenmin enig initiatief had ondernomen om informatie over hen te bekomen. Verzoeker

vermoedde dat zij zich nog steeds in Libanon bevonden, hij stelde dat hij geen navraag had gedaan over hoe het met hen is gesteld en of zij eveneens problemen hebben gekend omwille van hun vader en hij verklaarde uitdrukkelijk dat de broers van M.S. niet belangrijk zijn voor hem en dat het hem niet interesseert wat er met de rest van de familie van M.S. is gebeurd omdat hij niet inziet welk voordeel dit hem zou kunnen opleveren (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Degelijke gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker is naar het oordeel van de Raad onbegrijpelijk. Immers, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, zou informatie over het lot van de broers van M.S. ook indicatief kunnen zijn voor zijn eigen situatie in Libanon. Bovendien oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met reden dat verzoeker dergelijke informatie vrij gemakkelijk had kunnen verkrijgen: "(...) M.(...) zou sinds lang een vriend en buur van u zijn geweest (CGVS, pg. 6). Uw familie zou tot 2013 in het huis waar u voordien woonde zijn blijven wonen waardoor de banden met uw vroegere burens aanwezig bleven (CGVS, pg.3). Bovendien haalde u al uw informatie van mensen in Al-Ghazieh (CGVS, pg. 8,9). Aldus kan het niet zo moeilijk zijn geweest om meer informatie te achterhalen over het lot van de broers van M.(...) én uw twee vroegere buurjongens. Bovendien zou u van een vriend wel te weten zijn gekomen dat M.(...) naar Italië was gevlucht (CGVS, pg. 10). Logischerwijze kon u via hem dan toch minstens peilen naar de situatie van zijn broers, die eveneens zouden zijn beticht van spionage. U deed dit niet, volgens u omdat u niet weet welk voordeel u dit had kunnen opleveren (CGVS, pg.10). (...)" Dit gebrek aan initiatief relateert naar het oordeel van de Raad dan ook in ernstige mate de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Verzoeker beweert thans in onderhavig verzoekschrift wel dat één van de broers van M. vermoord werd, maar geeft zelf aan dat hij hiervan geen materiële bewijsstukken heeft. Hetzelfde geldt voor zijn bewering dat de andere broer van M.S. samen met M.S. in Turkije zit.

2.13.3. Waar verzoeker citeert uit het gehoorverslag en meent dat uit deze verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij op een goed blaadje stond binnen de Hezbollah, gaat hij voorbij aan zijn eigen verklaringen waarin hij uitdrukkelijk stelde dat hij veel vrienden heeft die lid zijn van Hezbollah én dat de oom van zijn nichtje aan vaderszijde – A.H.H.S. – één van de verantwoordelijken binnen Hezbollah is (administratief dossier, stuk 5, p. 5), hetgeen hij overigens tevens bevestigt in voorliggend verzoekschrift. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat het opmerkelijk is dat verzoeker opeens zou worden beschuldigd van spionage omdat de vader van zijn zakenpartner als een spion werd aanzien en dat het weinig aannemelijk dat verzoekers ongetwijfeld zeer invloedrijke connecties deze beschuldiging niet konden counteren. Verzoeker betwist deze overwegingen doch brengt met het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen in dit verband, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal geen valabele argumenten bij die voorgaande overwegingen in een ander daglicht kunnen stellen.

Zo verzoeker in dit verband opwerpt dat hij wel degelijk heeft geprobeerd om via zijn connecties binnen Hezbollah de beschuldiging van spionage te counteren doch dat de betreffende hooggeplaatste persoon hem heeft aangeraden om uit Libanon te vertrekken, dient de Raad vast te stellen dat verzoekers verklaringen omtrent deze bemiddelingspoging wel bijzonder summier zijn. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, werd tijdens het gehoor een paar keer gepolst wat verzoeker heeft ondernomen om zijn voorgehouden problemen met Hezbollah op te lossen doch verzoeker kwam niet verder dan vage en nietszeggende verklaringen: **"U had hoge relaties binnen Hezbollah, hoe heeft u geprobeerd? Hij zei zelf tegen mij, je moet niet terugkeren naar Libanon? U had veel vrienden binnen Hezbollah, hoge relaties binnen Hezbollah, gewoon omwille van het feit dat u partner zou zijn geweest, zouden ze u daarom zoeken? Ik werd beschuldigd van spionage. U zegt dat dit niets is. Nee, ik zeg dat het merkwaardig is dat u werd beschuldigd van spionage. En dat u met uw hoge relaties toch op zijn minst zou proberen om dit uit te klaren? Ik heb geprobeerd om het probleem op te lossen met de parlementair? Nadat hij mij heeft gezien, zei hij: je moet niet blijven in Libanon, je moet vertrekken. De persoon die wordt beschuldigd van spionage wordt vermoord. Je zal niet in de gevangenis belanden. (...) Wanneer heeft u met de parlementair gesproken over de mogelijkheid dat hij iets voor u zou kunnen regelen? Ik heb enkel met H.H.S. gesproken, hij is een grote verantwoordelijke van Hezbollah. Wanneer heeft u met hem gesproken? Toen ik in Abra was en in Ain Al Hilwah. Wat zei hij toen u in Abra was? Ik heb hem eerst gebeld toen ik in Abra was. toen zei hij mij dat ik moest wachten wat precies het probleem was en wat er met mij zou gebeuren. Toen ik ook een probleem had met de man van mijn tante en ik uit zijn huis moest naar Ain Al Hilwah heb ik hem van daar gebeld om te vragen en hij zei tegen mij dat hij mijn probleem niet kon oplossen, dat het beter was dat ik Libanon zou verlaten. (...) U zegt dat er bemiddeling is geprobeerd, hoe is die bemiddeling gebeurd? De bemiddeling was gewoon via H.H.S. om aan de leiders van Hezbollah te**

vertellen dat ik niets te maken had met M.S., behalve dat ik een partner was van hem." (administratief dossier, stuk 5, p. 8-10). Verzoekers verwijt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens het gehoor meer vragen had moeten stellen over de bemiddelingspoging is dan ook niet dienstig, temeer uit de argumentatie in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker over niet meer informatie beschikt dat deze die hij tijdens het gehoor heeft meegedeeld. Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor en de uiteenzetting in het verzoekschrift kan aldus niet blijken dat verzoeker aan H.H.S. zou gevraagd hebben waarom hij zo gemakkelijk met het verraad van de vader van een zakenpartner werd geassocieerd, noch wat diens bemiddeling precies inhield en waarom deze mislukte. Dat verzoeker dit niet deed, komt de geloofwaardigheid van zijn relaas, minstens de ernst van zijn vrees, allerminst ten goede.

2.13.4. Tot slot halen ook verzoekers beweringen omtrent zijn verblijf in het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilwah zijn geloofwaardigheid onderuit. In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct uiteengezet als volgt: *"Bovendien stelt u in eerste instantie dat u goed twee maanden in het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilwah heeft verbleven (CGVS, pg.5). Een eenvoudige rekensom maakt echter dat u volgens uw verklaringen niet twee maanden in Ain Al-Hilwah zou hebben verbleven, maar een zevental maanden. U verklaarde immers eind augustus 2010 naar Ain Al-Hilwah te zijn gevlucht en pas op 20 maart 2011 vanuit dit kamp Libanon te hebben verlaten (CGVS, pg.5). U hiermee geconfronteerd stelt u dat u ongeveer drie maanden in Ain Al-Hilwah verbleef (CGVS, pg.5). U opnieuw uitgelegd dat dit niet kan kloppen, stelt u dat het drie jaar geleden is en u niet meer weet hoelang u er precies heeft verbleven (CGVS, pg.5). Opnieuw dient geen betoog dat er van u wel kan worden verwacht het onderscheid te kunnen maken tussen een periode van ruim twee maanden of een periode van maar liefst zeven maanden. Dit alles doet opnieuw vragen oproepen bij de waarachtigheid van uw relaas."* Het verweer in het verzoekschrift dat verzoeker de tijd niet in het oog heeft gehouden en dat hij de tijd van zijn verblijf in het vluchtelingenkamp moeilijk kan inschatten omdat de periode waarin hij in dit kamp verbleef voor hem uiterst moeilijk was daar hij op de vlucht was, bedreigd werd door Hezbollah en hij vreesde voor zijn leven, kan bezwaarlijk worden aanvaard als afdoende uitleg voor verzoekers incoherente verklaringen in dit verband.

2.13.5. De overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing omtrent het niet voorliggen van verzoekers paspoort zijn bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze motieven kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.13.6. Aangezien omwille van het geheel van wat voorafgaat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Hezbollah, is de stelling in het verzoekschrift dat verzoeker de bescherming van de Libanese autoriteiten niet kan invoeren en de verwijzing naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport van Danish Immigration Service, waaruit blijkt dat het krijgen van bescherming van de Libanese autoriteiten uitgesloten is als de betrokkene problemen heeft met Hezbollah, *in casu* niet dienstig.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *"Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon"* d.d. 12 september 2014, toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhinderen. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen.

De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 12 september 2014 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden

getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties, lokale ngo's, een academicus en een ervaringsdeskundige. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document.

Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNWRA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.15. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014, *UNRWA Syria Crisis Response* januari-june 2013, *Syria Regional Crisis Response* juli-december 2013 en *Syria Regional Crisis Response* januari-december 2014, mid-year review), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNWRA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die de UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNWRA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, blijkt uit dezelfde informatie ook dat UNWRA niet hoeft snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen”* van 29 januari 2014, p. 6 en p. 23). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNWRA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren. Dit kan evenmin blijken uit de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift bijgebrachte informatie. Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift overigens zelf aan dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, doch hij betwist de kwaliteit van deze bijstand, die zou zijn verslechterd omwille van de instroom van Syrische vluchtelingen in Libanon. De twee door verzoeker in dit verband aangebrachte bronnen hebben het evenwel voornamelijk over de leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, terwijl uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat hij slechts naar aanleiding van de door hem aangehaalde problemen, welke ongeloofwaardig worden geacht, gedurende een aantal maanden in een vluchtelingenkamp zou hebben gewoond, maar dat hij voordien nooit in een vluchtelingenkamp heeft gewoond. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij en zijn familie in het verleden weinig nood hadden aan de door UNRWA geleverde bijstand: **“Heeft u ooit van bepaalde diensten genoten die UNRWA aanbood? Ik herinner het mij niet precies. De artsen wel. U bent naar school gegaan? Ja. Hoelang? Ik heb mijn middelbaar gedaan. Was dat in een UNRWA school of in een privé school? In het begin was het van UNRWA en dan naar een Libanese school.”** (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Verzoeker betwist op algemene wijze de actualiteit van de door het Commissariaat-generaal gehanteerde, doch slaagt er, het voorgaande indachtig, niet in aan te tonen dat deze informatie niet meer correct zou zijn, noch dat uit de feitelijke vaststellingen de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken.

In zoverre verzoeker verwijst naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift om aan te tonen dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient nog te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in het land van gewoonlijk verblijf is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker zijn vertrek uit Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de

invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond.

Zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen – waar de algemene situatie en de leefomstandigheden erbarmelijk kunnen zijn – in het bijzonder, treedt de Raad verweerder bij waar deze in zijn nota met opmerkingen benadrukt dat de Commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België een tijd in het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilwah zou hebben verbleven doch dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo wordt hieromtrent in de bestreden beslissing gesteld als volgt: *“Meer nog, aangezien uw moeder Libanese is, zouden jullie met jullie gezin nooit in een vluchtelingenkamp hebben gewoond (CGVS, pg.2). U zou slechts omwille van uw beweerde problemen - die ‘an sich’ weinig geloofwaardig werden bevonden - naar het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilwah zijn gevlucht (CGVS, pg.2). Daar weinig of geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtaanleiding, kan bijgevolg ook worden gesteld dat u zich niet persé in het vluchtelingenkamp diende te vestigen.”* Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker zijn middelbare school heeft afgemaakt, eerst in een UNRWA school en vervolgens in een Libanese privé school, dat hij vervolgens als mecanicien heeft gewerkt, dat zijn vader als zelfstandig schilder werkt, dat zijn 18-jarige broer nog steeds studeert en soms 's avonds in een cocktailbar werkt en dat zijn ouders samen met zijn broer nog steeds buiten een kamp wonen. Voorts kan worden gesteld dat verzoekers financiële situatie en deze van zijn familie behoorlijk moet zijn, gelet op het feit dat hij 9000 dollar heeft betaald voor zijn reis naar België, waarvan hij 5000 dollar zelf had kunnen sparen van het geld dat hij verdiende en waarvan zijn vader de rest heeft betaald, zonder hiervoor een lening te hebben moeten aangaan (administratief dossier, stuk 5, p. 2-4 en p. 6). Uit deze verklaringen, die refereren aan de actuele situatie van verzoekers familie, kan derhalve bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon mogelijks zijn toevlucht zou moeten nemen tot een vluchtelingenkamp of dat hij in armoede terecht zou kunnen komen. Waar verzoeker meent dat er ook moet achterhaald worden op welke steun hij in de toekomst kan rekenen, gaat hij eraan voorbij dat het Commissariaat-generaal en ook de Raad hun oordeel steeds moeten steunen op de feitelijke en actuele situatie, zoals deze zich voordoet in het land van gewoonlijk verblijf op het ogenblik van hun beslissing. Verzoeker beperkt zich tot het uiten van veronderstellingen en speculaties over wat er in de toekomst mogelijks zou kunnen gebeuren, maar brengt geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat verzoeker geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf.

De argumentatie in het verzoekschrift vermag hieraan geen afbreuk te doen. Immers, verzoeker beperkt zich in wezen tot het verwijzen naar enkele algemene rapporten, het uiten van blote beweringen en het opwerpen van vermoedens en speculaties van zijnentwege, waarmee hij evenwel geen op zijn persoon betrokken feiten aanbrengt die de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een andere daglicht kunnen stellen.

Waar verzoeker nog opwerpt dat Palestijnse vluchtelingen, hoewel geboren en getogen in Libanon, in Libanon weinig rechten hebben en er nog steeds sociaal en economisch worden gediscrimineerd, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij

aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen. Hij haalde weliswaar aan dat Palestijnen in Libanon niet het recht hebben om eigendom te verwerven, doch dit belette hem en zijn familie niet om hun leven op te bouwen en in hun levensonderhoud te voorzien. Verzoeker maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad stelt voorts vast dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. Verzoeker heeft immers op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat hij persoonlijk het slachtoffer was van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat verzoeker, voor het beweerde incident waaraan geen geloof kan worden gehecht, problemen kende met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, dient nogmaals herhaald dat zoals hoger uiteengezet *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon behoorlijk was. Verzoeker brengt geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.16. Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en de actuele situatie van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese vluchtelingenkampen in het bijzonder, blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*De actuele veiligheidssituatie*” dd. 25 april 2014 en de als bijlage aan de verweernota gevoegde update COI Focus Libanon “*De actuele veiligheidssituatie*” dd. 7 november 2014) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld dat Libanon heden kenmerkt, neemt er de vorm aan van autobommen, politiek moorden en grensgeweld en is hoofdzakelijk geconcentreerd in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 in de stad Tripoli gewelddadige confrontaties plaatsvonden tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. In de overige

regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling dat de algemene veiligheidssituatie in Libanon een negatieve tendens kent gelet op het aanhoudende geweld in Syrië en de verwijzing naar het reisadvies voor Libanon, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen. Uit het reisadvies kan bovendien geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er te dezen op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS